

De la jornada a Cafarnaüm (Mc 1, 21-39) a la vida de la comunitat de Jerusalem (Ac 2,42-47)

Dv, 4/09/2020 per El Bon Pastor

[El Bon Pastor](#)

Els comentaris a l'evangeli de sant Marc subratllen majoritàriament que es tracta d'un text àgil que, si bé de tant en tant ofereix detalls interessants i propis, en conjunt no s'entreté massa a introduir i cloure escenes ni s'estén tampoc en llargs discursos, sinó que es centra més aviat en mostrar directament el ministeri de Jesús. Fer notar aquesta agilitat de Mc ens serveix per emmarcar millor el fragment bíblic base d'aquest article: l'anomenat "dia a Galilea" (Mc 1,21-39); i és que, en pocs versets, l'evangeli presenta l'inici de la predicació a Galilea (1,14-15) i la crida dels primers deixebles (1,16-20), per desembocar, sense més preàmbuls, a un atrafegat dissabte a Cafarnaüm, mostrant Jesús en plena acció (1,21-39). En síntesi: Jesús inaugura l'anunci del Regne, Jesús incorpora els primers deixebles a la missió i, tot seguit, Jesús ja es posa mans a l'obra. Amb aquestes ratlles ens proposem repassar aquesta jornada inaugural del ministeri de Jesús en Mc (tot llegint-hi què ens diu en relació al dia a dia del mateix Jesús) per fer el salt de connectar-la, i fer llum, al dia a dia de la primera comunitat de deixebles a Jerusalem. (Ac 2,42-47).

La jornada s'inicia amb la ubicació dels fets ("després van anar a Cafarnaüm. El dissabte, Jesús entrà a la sinagoga" 1,21): dissabte a Cafarnaüm. D'aquí fins al v.28 hi trobem un Jesús mestre, que ensenya amb autoritat i que desperta admiració i sorpresa (1,22.27). Un mestre que, a més, ensenya amb paraula performativa, amb poder per fer realitat allò que diu (1,25-27).

"Sortint de la sinagoga", Jesús s'adreça a casa d'uns dels recentment cridats deixebles, Simó i Andreu (1,29). Allí Jesús guareix la sogra de Simó i, tot seguit, s'asseu amb els seus companys. Hi trobem, doncs, un Jesús amic, que es preocupa i gaudeix fraternalment amb aquells que li són propers.

El dia va transcorrent, Jesús segueix a casa dels seus amics, però "li anaven portant tots els malalts i els endimoniats" i Ell, si bé ja és de nit, els atén. Veiem aquí el Jesús guaridor (metge i alliberador) que, mogut per la seva caritat, se sobreposa al cansament en ares de l'amor als altres.

Pràcticament sense interrupció ni descans (si més no, en el relat evangèlic), "de bon matí, quan encara era fosc, es va llevar, sortí, se n'anà en un lloc solitari i s'hi va quedar pregant" (1,35). És el Jesús orant, Fill únic del Pare, que cerca la intimitat quotidiana amb Ell.

Però aquesta tranquil·litat íntima es veu aviat interrompuda per la demanda de Simó i els seus companys, que es fan portaveus dels veïns de Cafarnaüm: "Tothom et busca" (1,37). Sol·licitud a la que Jesús respon de forma desconcertant: "Anem a altres llocs, als pobles veïns, a predicar-hi, que per això he vingut" (1,38). Com més gent el busca i amb més intensitat, més veu Jesús la necessitat de marxar. És el Jesús evangelitzador, missioner incansable que batega per anar sempre més enllà, per no deixar ningú exclòs de l'anunci de la Bona Nova del Regne.

Fins aquí una lectura, a vol d'ocell, del nostre fragment base. Expressament, en

aquesta relectura del text evangèlic hem identificat cinc paràgrafs que transparenten cinc dimensions de l'acció de Jesús: mestre, amic, guaridor, orant i evangelitzador.

Fem ara un salt endavant i, de la vida del Senyor, passem a mirar la vida de la comunitat (i, per tant, del deixeble). I és que, en el tan comentat fragment dels Fets dels Apòstols 2,42-47 (bell retrat de la primera comunitat), s'hi identifiquen també les cinc dimensions del ministeri de Jesús. En efecte, llegim que la comunitat ensenya i aprèn ("tots eren constants a escoltar l'ensenyament dels apòstols" 2,42), que cultiva l'amistat fraterna ("tots els creients vivien units i tot ho tenien al servei de tots" 2,44), que busca la forma de guarir amb caritat les mancances alienes ("venien les propietats i els béns per distribuir els diners de la venda segons les necessitats de cadascú" 2,45), que prega ("cada dia eren constants a assistir unànimement al culte del temple. A casa, partien el pa" 2,46) i, finalment, que evangelitza ("la gent sentia un gran respecte", "eren ben vistos de tot el poble" i "cada dia el Senyor afegia a la comunitat els qui acollien la salvació" 2,43.47).

No és perquè sí que diverses reflexions pastorals dels darrers anys, en el context occidental de necessitat de recuperar la vitalitat de les comunitats cristianes, a l'hora de descriure'n les característiques essencials, recorren precisament a cinc pilars imprescindibles a treballar: adoració (Jesús orant, comunitat que prega), bella comunitat (Jesús amic, comunitat que cultiva la fraternitat), caritat (Jesús guaridor, comunitat que viu l'amor al proïsme), discipulat (Jesús mestre, comunitat que ensenya i aprèn) i evangelització (Jesús evangelitzador, comunitat que evangelitza). Constatar com la mateixa Paraula de Déu mostra un transvasament tan nítid entre la vida de Jesús i la vida de la primera comunitat, és un clar i esperançador estímul per aplicar-ho a la pròpia revisió i, sobretot, al dia a dia de les nostres parròquies i comunitats.

Mn. Marc Majà